

[Tastesen.]

domsområdet ville man spare 1.285 mill. kr., hvoraf de 175 mill. kr. skulle spares på forebyggende børneværnsforanstaltninger.

Hr. Wamberg og andre medlemmer af fremskridtspartiets gruppe kan være sikre på én ting. Hver million kroner, der spares på børnene, vil ikke kun ramme børnene, men også forældrene, og hele det miljø, der er familiens hverdag, vil blive fattigere.

Hr. Wamberg spørger, hvad det er for et samfund, vi vil, og hertil må jeg svare, at vi i socialdemokratiet ikke vil noget ulve-samfund. Vi vil ikke et samfund, hvor skellet mellem de rige og de fattige skal være større. Vi vil ikke et samfund, hvor kløften mellem de svage og de stærke bliver større, end den er i øjeblikket. Vi vil, at Danmark skal blive ved med at være et velfærdssamfund, vi vil altså undgå, at der bliver sociale spændinger i samfundet, og det undgår vi ved at føre en socialt forebyggende politik, så langt som det er muligt.

Derfor skal den sociale bistandslov med dens forebyggende socialpolitik, med dens sikkerhed for, at børnene og de unge får så gode vilkår som muligt, være fremtidens udvikling i Danmark.

Birgitte Oxdam (V):

Hr. Wamberg har med sin forespørgsel til socialministeren ønsket hele problematikken omkring tvangsfjernelse af børn fra deres hjem af offentlige myndigheder sat under debat. Forespørgslen udspringer af en konkret sag, sagen om Birgitte Raunholdt Jensen, hvorom hr. Wamberg stillede spørgsmål i spørgetiden den 26. november.

Som ordfører for venstre vil jeg ikke her gå ind på den konkrete sag, som foreløbig har fundet sin afgørelse i landsretten, allerede af den grund, at sagen af barnets mormor er rejst over for folketingets eget udvalg vedrørende administrativ frihedsberøvelse, § 71-udvalget, og det må være rigtigt, at sagen i relation til folketinget først finder sin afklaring dér, efter at de relevante oplysninger er tilvejebragt.

Der er mulighed for for justitsministeren at tillade, at denne sag indankes for højesteret, og efter de oplysninger, der foreligger i øjeblikket, kunne man have lyst til at bede justitsministeren om at overveje at lade sagen gå til højesteret.

Hr. Wamberg's forespørgsel lader tydeligt indicere, at han finder, at retstilstanden omkring tvangsfjernelse af børn fra hjemmene af offentlige myndigheder i dag er særdeles uholdbar. Det vil jeg ikke give hr. Wamberg ret i. Såvel de gældende regler i børne- og ungdomsforsørgsloven som de hermed næsten identiske regler i den kommende bistandslovs § 8 om betingelser for at tvangsfjerne børn fra hjemmet er udtryk for megen omhu, finder jeg, fra folketingets side over for, at indgreb af så dybtgående konsekvens sker på tryk af visse myndigheder. Hr. Wamberg har fæstnet sig ved den opsøgende virksomhed, som jeg finder overordentlig værdifuld, og som nu er hjemlet i bistandslovens kapitel 8. Han mener, at den vil være i strid med grundlovens paragraffer, og det er en holdning, som giver mig grund til eftertanke. Det er jo således, at fremskridtspartiets holdning over for, hvorvidt man skal holde lovene eller ej, undertiden kan være meget interessant, den forekommer simpelt hen temmelig ambivalent, men hvis den nyeste linje inden for fremskridtspartiet er, at man skal holde lovene, så kan jeg kun ønske til lykke med forbedringer på vejen.

Et barns velfærd skal simpelt hen være truet, for at samfundet griber ind, og det synes jeg i grunden også de af socialministeren forelagte tal viser, at børneværnet i den grad tager alvorligt. I 1973-74 var der fjernet børn i 8.514 tilfælde, hvoraf kun de 480 tilfælde var imod forældrenes samtykke. Det er min absolutte opfattelse, at børneværnene går meget, meget, meget langt, før man griber til at fjerne børn uden forældrenes samtykke. Man kommer så langt ad vejen med det gode, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Jeg finder det rigtigt, at lovgivningen lægger rammerne for, hvornår man kan gribe ind, men jeg finder det til gengæld lige så rigtigt, at det er de folkevalgte, der skal administrere disse love. Personlig har jeg ikke fornemmelsen af, at det står helt så rædselsfuldt galt til, som hr. Wamberg lader formode, men da socialministeren har nedsat et udvalg til at kigge på det, vil jeg da med interesse høre og glæde mig til, hvad der måtte komme ud af det.

Når ordet velfærd siges, så er man helt derude på overdrevet, hvor der er tale om et barn, der ikke kan tilpasse sig sin til-